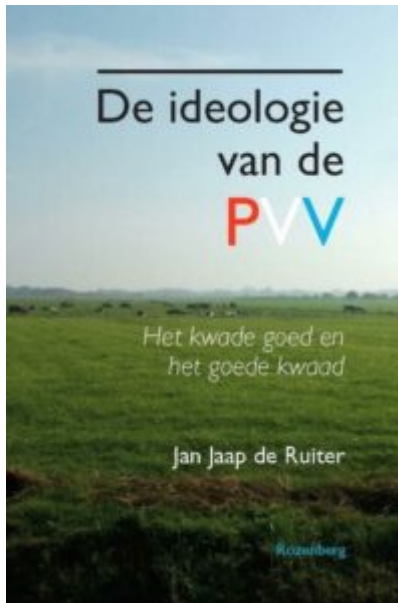

De ideologie van de PVV ~ Voorwoord: Rob Riemen - De Leugen regeert weer

Het is geen toeval dat ten tijde van de opkomst en heerschappij van het fascisme in de twintigste eeuw dichters en schrijvers zich eens te meer bewust waren van het feit dat hun heilig respect voor taal, voor de betekenis van woorden, niets anders is dan een diep gevoelde verantwoordelijkheid voor waarheid.

Een van de meest bijzondere voorbeelden hiervan is de aantekening van een onbekende dichter die de schrijver Elias Canetti na de oorlog vindt. Het is slechts een datum en twee regels: '23 augustus 1939. Alles is voorbij. Als ik werkelijk een dichter was geweest dan had ik de oorlog hebben moeten kunnen verhinderen'.

Een dichter die het zich aanrekent dat hij als dichter een wereldbrand niet kan voorkomen! Is het hoogmoed of waanzin?

Geen van beide realiseert Canetti zich uiteindelijk. Deze twee regels, geschreven één week voor het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog is de meest openhartige getuigenis van de taak van elke schrijver: betekenisvolle woorden schrijven opdat mensen de waarheid kennen, in waarheid zullen leven en nooit hun menselijke waardigheid zullen opgeven. Waarheid en waardigheid zijn begrippen die onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn.

Wanneer woorden hun betekenis verliezen, wanneer de leugen regeert, worden de hoogste waarden die leven en samenleven mogelijk maken, ontkracht en verkracht. Dat is de reden waarom de Duitse schrijver Thomas Mann in 1937 betoogt dat de strijd tegen het fascisme begint met het begrip waarheid zijn rechtmatige betekenis weer terug te geven, zijnde de absolute maat waarmee de

mate van onze menselijke waardigheid wordt gemeten.

Maar in nazi-Duitsland werd de schrijver al niet meer gelezen.

En na de allesvernietigende terreur is het de joodse dichter Paul Celan die de bittere conclusie moet trekken: mensen zouden niet meer mogen spreken want behalve dat hun 'woorden kreunen onder de duizendjarige last van valse misvormde oprechtheid' gaan zij gebukt onder de as van opgebrande betekenis.

Wat fascistten het meeste haten en dus ook het meeste vrezen, dat is waarheid. Want in deze spiegel blijkt de leegte van hun woorden; de waarde-loosheid van hun ideeën; in deze spiegel zien we een mensbeeld opdoemen dat niet getekend is door een verlangen naar gerechtigheid, vrijheid, medemenselijkheid en schoonheid, maar het verwrongen beeld van een wezen vol wrok, angst en haat.

Om deze waarheid te maskeren, brengen fascistten altijd twee wapens in stelling die zij als geen ander weten te hanteren. Het eerste is het cultiveren van domheid. Dat is de belangrijkste reden waarom zij altijd kritische geesten het zwijgen willen opleggen, nooit een publiek intellectueel debat willen voeren, en culturele instellingen die mensen een waarde kunnen bijbrengen willen ontmantelen. Het tweede wapen is de kunst van het liegen.

In 2010 publiceerde Martin Bosma zijn boek *De schijn-élite van de valse munters. Drees, extreem rechts, de sixties, nuttige idioten, Groep Wilders en ik*. Als partij-ideoloog van de PVV is het zijn taak de intellectuele leegte van zijn in slecht Nederlands twitterende Leider te verhullen. Een tweede, niet minder belangrijke, taak is het maskeren van het feit dat Geert Wilders en zijn beweging niets anders zijn dan het prototype van hedendaags fascisme.

Niet lang na de publicatie van Bosma's boek toonden Willem Drees [1] en historicus Ronald Havenaar in diens in 2011 verschenen schotschrift al aan dat de stelling van Bosma dat oud-premier Drees en de intellectueel Jacques de Kadt, beiden voorname sociaaldemocraten, zijn denkbeelden zouden delen, niet deugt. Bosma, zo tonen zij aan, doet niets anders dan citaten uit hun context halen, of maar voor de helft weergeven, opdat hij zijn leugenachtige beeld van de waarheid kan schetsen. (De - uiteraard op geen enkel feit gebaseerde - beschuldiging van Bosma dat ondergetekende in zijn essay *De eeuwige terugkeer van het fascisme* de opvattingen van Menno ter Braak niet correct zou weergeven is dan ook een schoolvoorbeeld van pure projectie, en zijn ongeëvenaarde kunst van het

liegen...).

De artikelen van Willem Drees jr. en Ronald Havenaar over de werkwijze van Bosma waren onthullende kanttekeningen.

Het is de enorme verdienste van Jan Jaap de Ruiter dat hij als wetenschapper dat heeft gedaan wat gedaan moet worden: op rustige, objectieve wijze de feiten controleren in het werk van een man die als de intellectuele strateeg van de beweging die de facto de Nederlandse regering regeert, een enorme macht heeft.

De onderzoeksresultaten die De Ruiter presenteert spreken voor zich. Van alle stellingen die Bosma poneert, is het gros – of het nu gaat over de relatie christendom en democratie, zijn liefde voor het Jodendom, het wezen van de islam, de relatie tussen socialisme en nationaal-socialisme, zijn verdedigen van de vrijheid van meningsuiting, het gedoemd zijn van de multiculturele samenleving en zijn geloof in de heilstaat van een monocultuur – gebaseerd op erg selectief citeren, gebrek aan echte kennis, feiten ondergeschikt maken aan zijn ideologie, kortom: leugens.

En met al deze leugens wordt de grootste leugen gepresenteerd: de moslim is de vreemdeling die altijd onze grootste vijand zal zijn. 'Uitsluiting' noemt De Ruiter dat. Met een citaat van Primo Levi wijst hij erop dat de uiterste consequentie daarvan altijd onvermijdelijk vernietiging is.

Jan Jaap de Ruiter is een mild man. Hij wil de term fascisme niet gebruiken (daarvoor in de plaats hanteert hij het eufemisme 'PVV-isering'). De Ruiter presenteert alle feiten voordat hij een conclusie geeft. Waar mogelijk gunt hij Bosma het voordeel van de twijfel. Het is juist deze mildheid en de nuchtere presentatie van een objectieve analyse door een wetenschapper die enkel en alleen geïnteresseerd is in het zoeken naar de waarheid achter de feiten, die de voornaamste conclusie zo onvermijdelijk en schokkend maakt: met de PVV in het centrum van de macht regeert de leugen weer.